

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 132/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2007 doručená sťažnosť JUDr. J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 132/2005.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 13. októbra 2003 sťažovateľ podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“), pričom túto žiadosť odôvodnil tvrdením, že ju podáva „z príkazu vedenia Slovenskej informačnej služby“. Na základe uvedenej žiadosti bol sťažovateľ uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka SIS k 31. decembru 2003 personálnym rozkazom riaditeľa Sekcie D Slovenskej informačnej služby č. 1187 zo 4. novembra 2003 (ďalej len „personálny rozkaz“). Proti personálnemu rozkazu podal 5. januára 2004 sťažovateľ odvolanie, ktoré založil na tvrdení: „(...) žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby som nepodal slobodne, ale na základe príkazu služobného vedenia sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby.“

Rozhodnutím riaditeľa SIS sp. zn. PK-19-5/2004 z 24. marca 2004 bolo odvolanie sťažovateľa proti personálnemu rozkazu zamietnuté a napadnutý personálny rozkaz bol potvrdený s odôvodnením, že pri vydávaní odvolaním napadnutého personálneho rozkazu boli plne dodržané ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v účinnom znení (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov SIS“), a to konkrétne § 191 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého pre skončenie služobného pomeru príslušníka SIS uvoľnením sa vyžaduje, aby žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru bola písomná a doručená nadriadenému. Podľa názoru riaditeľa SIS vzhľadom na uvedené dôvody, ktorými sťažovateľ odôvodňoval svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru sú „*irrelevantné*“.

Z dôvodu nespokojnosti s uvedeným rozhodnutím sťažovateľ podal 1. júna 2004 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie rozhodnutia riaditeľa SIS sp. zn. PK-19-5/2004 z 24. marca 2004 podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dôvodiac tým, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nebola prejavom jeho slobodnej vôle, ale prejavom „*vôle jeho nadriadených*“. Súčasne sťažovateľ v žalobe konštatoval, že ak by nesplnil rozkaz nadriadených podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, bol by „*služobný pomer žalobcu skončený jeho*

prepustením a tým by mu bol krátený aj nárok na odchodné“. Napokon sťažovateľ v žalobe uviedol, že upozornil svojho nadriadeného, že príkaz podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, čím si sťažovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 48 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov SIS. Svoju žalobu doplnil podaním z 2. mája 2005, ktorým navrhol dôkazy (svedkov a listiny), ktoré žiadal vykonať v konaní pred krajským súdom.

Krajský súd v rozsahu námietok sťažovateľa založených na tvrdení, že jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS je neplatným právnym úkonom z dôvodu absencie požiadavky „slobody“ pri prejave vôle v zmysle § 250 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov SIS, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie riaditeľa SIS a rozsudkom č. k. 1 S 144/2004-30 zo 16. júna 2005 žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd nezistil, že by zo strany riaditeľa SIS alebo zo strany nadriadeného došlo k takému konaniu, ktoré by voči sťažovateľovi „*bolo konaním spôsobujúcim jeho následné neslobodné konanie – rozhodnutie podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. Teda táto jeho žiadosť bola urobená slobodne*“. Krajský súd svoje závery zdôvodnil jednako tým, že za nátlakové konanie na postup sťažovateľa pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nemožno považovať pracovné stretnutie nadriadeného so sťažovateľom konané 24. októbra 2003 už aj z dôvodu, že toto sa konalo 11 dní po podaní predmetnej žiadosti (podaná 13. októbra 2003), a jednak tým, že konanie sťažovateľa, resp. jeho slobodné rozhodnutie podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nemohol ovplyvniť ani žiaden iný príkaz či pokyn nadriadeného sťažovateľovi, ktorý by bol v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pretože sťažovateľ nepreukázal existenciu takéhoto príkazu spôsobom predpokladaným v § 48 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov SIS.

Krajský súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o doplnenie dokazovania v rozsudku uviedol: „*S poukazom na skutočnosť, že vykonanie navrhnutého dokazovania nemohlo mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, súd toto dokazovanie nevykonal.*“

Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 SŽ-o-KS 132/2005 z 23. novembra 2006 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil opätovne konštatujúc, že žiadosť sťažovateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS bola platným právnym úkonom.

V súvislosti s rozsudkom najvyššieho súdu sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd nevykonal ním navrhované dôkazy, takže v konečnom dôsledku rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa sťažovateľa pochybil najvyšší súd aj v tom, že *„nesprávne právne vyhodnotil žalobný dôvod, ktorý bol uplatnený v odvolacom konaní, a to že nezákonnosť rozhodnutia žalovaného spočíva aj v skutočnosti, že personálny rozkaz bol vydaný na moje krycie meno a bol podpísaný krycím menom riaditeľa Sekcie D žalovaného. Súd dospel k názoru, že ani táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia žalovaného“*.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Vzhľadom k tomu, že súd v konaní rozhodol tak, že moju žalobu zamietol, resp. rozhodnutie o zamietnutí mojej žaloby potvrdil, porušil moje základné práva upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ako aj upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie môjho základného práva považujem to, že súd neprejednal moju vec spravodlivo, pretože rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Keďže súd nepostupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona, porušil moje právo na súdnu ochranu. Mám zato, že na preukázanie neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, že nebol urobený slobodne postačovali mnou predložené listiny, napr. žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru, resp. navrhované dôkazy, ktoré však vykonané neboli.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo (sloboda) JUDr. J. K. upravené v čl. 46 a nas. Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 132/2005 (rozhodnutím č. k. 2 Sž-o-KS 132/2005 z 23. 11. 2006) porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sž-o-KS 132/2005 z 23. 11. 2006 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. JUDr. J. K. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 6.288,- Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. K. (...) vedený v Tatra banka, a. s. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľa ohľadom porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jeho nespokojnosti s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jeho

názoru nevysporiadal s dôkazmi, ktoré navrhoval na podporu svojich tvrdení ohľadom preukázania, že jeho konanie pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS nebolo „slobodné“, čo malo napokon podľa sťažovateľa za následok, že najvyšší súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Okrem toho sťažovateľ namietal označené rozhodnutie najvyššieho súdu aj z dôvodu, že najvyšší súd „nesprávne právne vyhodnotil žalobný dôvod, ktorý bol uplatnený v odvolacom konaní“ spočívajúci v tvrdeniach o formálnych nedostatkoch náležitostí personálneho rozkazu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami povedané, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil takto:

„V predmetnej veci bolo úlohou súdu v zmysle žalobného dôvodu posúdiť či právny úkon žalobcu - žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru - je neplatným právnym úkonom.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobne zaoberal týmto žalobným dôvodom a dospel k záveru, že žiadosť žalobcu o jeho uvoľnenie zo služobného pomeru je platným právnym úkonom. K rovnakému záveru po oboznámení sa s obsahom spisu dospel aj odvolací súd.

Kedže žalobca podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru súd hodnotil obsahové a formálne náležitosti predmetnej žiadosti. Odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd dospel k záveru, že právny úkon bol urobený vážne. Bol urobený na predpísanom tlačive a jasne formulované, že ide o žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. Podľa názoru súdu ide o úkon určitý a zrozumiteľný.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.).

Žalobca v podanom odvolaní proti personálnemu rozkazu nenavrhol vykonať žiadne dôkazy (napr. vypočutie svedkov, predloženie písomností a pod.), na základe ktorých by bolo možné preukázať, že zo strany žalovaného bol vyvíjaný nátlak, pod vplyvom ktorého by žalobca konal neslobodne. Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že žiadosť žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru bola urobená slobodne.

Pokiaľ ide o rozšírenie žalobného dôvodu na odvolacom pojednávaní, že nezákonnosť rozhodnutia žalovaného spočíva aj v skutočnosti, že personálny rozkaz bol vydaný na jeho krycie meno bol podpísaný krycím menom riaditeľa Sekcie D žalovaného, súd dospel k záveru, že ani táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Súd posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postup správneho orgánu ako celok, t. j. prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie.

Je nesporné, že odvolanie proti personálnemu rozkazu podal žalobca pod vlastným menom. Rozhodnutie o odvolaní vydal a podpísal vlastným menom vtedajší riaditeľ

Slovenskej informačnej služby gen. Ing. L. P., CSc. V rozhodnutí o odvolaní, je na vlastné meno žalobcu je zdôvodnené, z akých dôvodov je predmetný personálny rozkaz v súlade so zákonom. Rozhodnutie o odvolaní má predpísané formálne náležitosti, preto je aj preskúmateľné.

S ohľadom na horeuvedené nepovažoval odvolací súd rozhodnutie žalovaného za nezákonné ani z dôvodu, ktorým boli rozšírené dôvody odvolania na odvolacom pojednávaní.

Z týchto dôvodov Najvyšší sud Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú opodstatnené a preto podľa § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. “

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifická správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľ založil svoje tvrdenie o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie v prvom rade na skutočnosti, že najvyšší súd nevykonal dôkazy, ktorých vykonanie sťažovateľ navrhol na preukázanie svojich tvrdení, a preto podľa sťažovateľa najvyšší súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa zistení ústavného súdu argument o nedostatočnom zistení skutkového stavu použil sťažovateľ aj na zdôvodnenie svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu, pričom z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa s týmto argumentom sťažovateľa vysporiadal konštatovaním, že v „*správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.)*“, pričom najvyšší súd súčasne poukázal na skutočnosť, že v konaní pred správnymi orgánmi (v odvolaní proti personálnemu rozkazu) sťažovateľ nevyužil svoje právo a nepredložil žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, resp. na zistenie pravdivého skutkového stavu. Vzhľadom na už uvedenú skutočnosť, že v danom prípade najvyšší súd ako súd správny nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nebolo nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, považuje ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné. Preto námietky sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere, t. j. že najvyšší súd nevykonal ním navrhované dôkazy, v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľom označeného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Vzhľadom na uvedenú námietku ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06, II. ÚS 127/07).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, v zmysle ktorej najvyšší súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie preto, že nezohľadnil formálne nedostatky v náležitostiach personálneho rozkazu, t. j. že personálny rozkaz bol vydaný na krycie meno sťažovateľa a bol podpísaný krycím menom riaditeľa sekcie D SIS, ústavný súd zistil, že túto námietku proti rozhodnutiu správneho orgánu

v prvom stupni, t. j. proti personálnemu rozkazu sťažovateľ neuplatnil ani v odvolaní proti personálnemu rozkazu, ani v žalobe o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, ani v písomnom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu, ale prvýkrát ju uplatnil až na ústnom pojednávaní pred (odvolacím) najvyšším súdom.

Podľa § 246c OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti (rozumej V. časť Občianskeho súdneho poriadku), sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 205a ods. 1 OSP skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V danom prípade teda sťažovateľ prvýkrát použil uvedenú námietku proti personálnemu rozkazu až v odvolacom konaní pred najvyšším súdom, pričom jej skoršie neuplatnenie nezdôvodnil existenciou žiadneho z dôvodov uvedených v citovanom § 205a ods. 1 OSP. Aj napriek týmto skutočnostiam, ako aj napriek tomu, že predmetom skúmania najvyššieho súdu v odvolacom konaní nebolo prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, (personálny rozkaz) ktorého nedostatok formy sťažovateľ namieta, ale predmetom jeho skúmania bolo rozhodnutie krajského súdu, sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí navyše vysporiadal aj s touto námietkou sťažovateľa. Bezdôvodnosť uvedenej námietky sťažovateľa najvyšší súd videl v tom, že nedostatky, ktoré sťažovateľ vytýkal personálnemu rozkazu, t. j. rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, napravil aj bez žiadosti sťažovateľa už v rámci odvolacieho konania správny orgán druhého stupňa. Navyše žalobou

podanou podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa, ktoré z hľadiska jeho formálnych náležitostí bolo považované za správne.

Uvedené zdôvodnenie najvyššieho súdu ohľadom druhej námietky sťažovateľa považuje ústavný súd rovnako za ústavne akceptovateľné, a preto jeho sťažnosť aj v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a z tohto dôvodu ju už pri predbežnom prerokovaní odmietol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008